

Để viết các bài tập làm văn lớp 7 tốt hơn các em cần phải luyện tập chăm chỉ cũng như tham khảo thêm ở các bài văn mẫu mà chúng tôi sưu tầm và giới thiệu trong bài viết này.

Bài văn mẫu Cảm nghĩ về bà dưới đây sẽ giúp các em học hỏi và trau dồi vốn từ ngữ hay hơn để áp dụng vào bài làm của mình.

Dưới đây là một số bài văn mẫu lớp 7 ngắn gọn, có ý nghĩa nhất được chia sẻ miễn phí, hỗ trợ các em ôn luyện hiệu quả.

Dàn ý Cảm nghĩ về bà

Dàn bài Cảm nghĩ về bà số 1

Mở bài

- Dẫn dắt, giới thiệu về người bà mà em muốn tả.
- Gợi ý: dẫn dắt thông qua các câu thơ viết về người bà:

Thương nội lắm cả đời tàn tảo
 Năm tháng dài cơm áo nuôi con
 Đến nay sức khoẻ héo mòn

Chúng con kính cẩn lòng son gửi Người

(Nhớ nội - Phương Trang)

Con về ôm lại hàng cau
 Về thăm nhà ngoại hôm nào nắng lên
 Đường đê đất đỏ chênh vênh

Khói cao quyên quyện mông mênh mái nhà

(Nhớ ngoại - Hoàng Thanh Tâm)

Đêm hè nằm ngắm trăng đầy,
 Vàng trăng cỏ tích còn đây thưở nào.
 Chị Hằng,
 Lắng nghe Bà kể biết bao chuyện đời.
 Tay bà quạt mát không rời.

Cháu yêu, yêu nhất trên đời Bà thôi.

(Nhớ lắm bà ơi - Hoàng Quỳnh Mai)

Những ngày con bé ngây thơ
 Ngoại ru câu hát ầu ơ ngọt ngào
 Dừa xanh gió mát rì rào

Tuổi thơ bên ngoại đời nào con quên.

(Ngoại yêu - Hương Hà)

Bà mình vẫn đẹp làm sao
Duyên dáng như lúc má đào đờng xuân
Bàn tay khéo léo cuốn vắn
Mái tóc một thuở vắn trần làm duyên.

Thân bài

- Miêu tả bà:

- Độ tuổi, công việc trước khi nghỉ hưu
- Ngoại hình (mái tóc, làn da, đôi mắt, nụ cười...)
- Trang phục thường ngày và những dịp quan trọng
- Tác phong, lời ăn tiếng nói...

- Quan hệ giữa bà và mọi người: với con cháu, làng xóm... → Ấn tượng, đánh giá của mọi người về bà

- Những kỉ niệm giữa em và bà (kể chi tiết, có đan cài các yếu tố biểu cảm)

- Tình thương mà bà dành cho em (qua lời nói, cử chỉ)

- Những tình cảm em dành cho bà của mình

Kết bài

- Những lời nói, gửi gắm dành cho bà thân yêu
- Hẹn sẽ trở về quê thăm bà

Mẫu Dàn bài Cảm nghĩ về bà số 2

Mở bài:

- Giới thiệu chung:

- Bà ngoại của em

- Hoàn cảnh sống của bà...

Thân bài:

- Tả bà:

- Ngoại hình, tuổi tác, hình dáng, gương mặt...
- Tính nết: siêng năng, cần cù, giàu tình thương đối với con cháu...

(Thể hiện qua lời nói và hành động)

Kết bài

- Cảm nghĩ của em dành cho bà:

- Em rất yêu quý, kính phục bà.
- Mong có dịp được ở lâu bên bà.

Top 10 Bài văn Cảm nghĩ về bà

Mẫu Cảm nghĩ về bà số 1

Trong một năm, em thích nhất là những ngày nghỉ hè. Không phải vì để được đi chơi thỏa thích, chẳng phải làm nhiều bài tập. Mà bởi vì, mỗi khi nghỉ hè, em sẽ lại được về quê thăm bà.

Từ nhà em về nhà bà, đi xe ô tô hết gần bốn tiếng đồng hồ. Ngồi lâu, đường xóc nảy khiến em rất mệt mỏi. Thế nhưng giây phút xuống xe, được nhìn thấy dáng bà bên cánh cổng gạch đỏ, những mệt nhọc ấy tan hết đi đâu mất. Chạy thật nhanh, sà vào lòng bà, thỏa thuê cảm nhận những cái vuốt ve dịu dàng của bà. Hạnh phúc biết bao nhiêu.

Trở về với ngôi nhà gỗ nhỏ, nhưng sạch sẽ và mát rượi. Nằm gối đầu lên chân bà, em sung sướng mà nhớ về những ngày tuổi thơ được sống bên bà. Hồi đấy, em còn bé lắm nên được bà

cung chiều nhất trong các anh chị em. Mỗi ngày, em được bà chăm sóc từng chút một, từ rửa mặt, ăn cơm đến tắm rửa. Bàn tay của bà không to lớn như tay bố, cũng chẳng mềm mại như tay mẹ. Đôi bàn tay đó nhăn nheo như lá khô, nhưng lại đem đến cảm giác yên tâm mà chẳng thứ gì có thể sánh bằng. Bà chẳng có thói quen nhai trầu bồm bồm như các cụ bà khác, vì bà bảo “Tại cái Mi hồi mới đẻ, cứ hôm nào bà nhai trầu là nó khóc, không cho bé, nên bà bỏ luôn”. Chỉ lời nói băng quơ ấy thôi, cũng đủ để em cảm nhận được tình yêu của bà.

Thời gian trôi, em lớn lên, nên theo bố mẹ lên thành phố để đi học. Chỉ còn một mình bà ở lại ngôi nhà cũ ấy. Cô đơn biết bao nhiêu. Nhiều lần, bố mẹ mời bà lên ở cùng, nhưng bà không nghe. Bà bảo “Mẹ sinh ra ở đây, lớn lên ở đây, không quen thành phố. Với lại, mẹ đi rồi thì vườn tược, mộ bố con để cho ai trông”. Cái tình nghĩa của người cũ đã níu đôi chân của bà. Bà cũng cô đơn lắm chứ. Em cảm nhận rõ điều đó qua những lần gọi video với bà. Bà bảo ngày nào cũng chỉ mong đến bảy giờ tối để được gọi cho cháu. Thế nhưng, bà vẫn quyết không chịu rời xa mảnh đất kia.

Mỗi lần trở về, em lại thấy bà già đi một chút. Mái tóc lại thêm phần bạc trắng, tấm lưng lại còng đi đôi phần. Thế nhưng, tình yêu thương bà dành cho em thì vẫn vẹn nguyên như thế. Nụ cười hiền từ và cái vuốt ve dịu dàng của bà cũng vẫn y như thuở ngày xưa.

Em chỉ mong sao, thời gian trôi chậm lại, để bà sẽ luôn ở mãi với em. Để ngôi nhà gỗ nhỏ kia luôn có người mở cửa, để cánh cổng gạch đỏ kia luôn có người đứng chờ ở dưới. Để mỗi tối, lúc bảy giờ, em lại được gọi điện cho bà. Vì bà là người mà em vô cùng yêu thương, kính trọng.

Bài văn mẫu Cảm nghĩ về bà số 2

Trong bài thơ Bài học đầu cho con, nhà thơ Đỗ Trung Quân đã viết:

Quê hương là gì hở mẹ
Mà cô giáo dạy phải yêu
Quê hương là gì hở mẹ
Ai đi xa cũng nhớ nhiều...

Quê hương, bấy lâu nay vốn chẳng có khái niệm cụ thể. Nó là cái gốc, là điểm tựa, là nơi để nhớ để trở về cho mỗi người. Đối với em, thì quê hương chính là miền đất có ngôi nhà cũ, trên hàng hiên có dáng bà ngồi chải tóc nhai trầu.

Bà em là một người phụ nữ nông dân hiền lành chân chân. Cả đời bà tần tảo, lo cho chồng, cho con rồi lo cho cháu. Chẳng lúc nào bà chỉ nghĩ cho riêng mình. Vậy nên, con cháu trong nhà ai ai cũng yêu thương, kính trọng bà hết mực. Kể cả những đứa nghịch ngợm nhất cũng không dám cãi lời bà, chỉ sợ bà giận thôi.

Từ nhỏ, em đã được lớn lên trong vòng tay yêu thương của bà. Do bố mẹ bận bịu đi làm suốt cả ngày, nên gửi nuôi em ở quê với bà. Chính bà đã dạy em cách mặc áo, cách đánh răng, dạy em viết từng chữ cái. Dạy em những điều hay, lẽ phải. Bà chẳng phải giáo viên, cũng không học cao hiểu rộng, nhưng những bài học của bà thật là dễ hiểu. Nhờ bà, em mới trở thành một học sinh được thầy bạn yêu mến như ngày hôm nay.

Hồi đó, cuộc sống chưa được khá giả như bây giờ. Mỗi bữa cơm chỉ là rau dưa với dăm con cá nhỏ bà bắt được ngoài đồng. Riêng em, sáng nào cũng được ăn một quả trứng gà do đàn gà sau nhà đẻ. Điều đó là một điều xa hoa với mọi đứa trẻ ở nông thôn lúc bấy giờ. Riêng bà, bà chẳng tiếc, bà thường bảo “Cái gì tốt cho cháu bà là bà chẳng tiếc”.

Được bà bao bọc yêu thương, tuổi thơ em chẳng có chút ấn tượng gì về những thiếu thốn, nhọc nhằn. Tất cả chỉ là những kỉ niệm đẹp đẽ và hạnh phúc. Là những chiều thả diều trên cánh đồng, là những trưa ngồi cho bà chải tóc, là những bữa cơm ngon lành, là những tối ngồi nghe bà kể chuyện.

Giờ đây, em đã khôn lớn. Và bà cũng đã già hơn. Chính em đã có thể tự trèo lên cây mít sau nhà, tự nhặt những quả trứng gà sau vườn. Nhưng trong mắt bà, em vẫn luôn là đứa cháu bé nhỏ cần được yêu thương, vỗ về. Em mong sao, bà sẽ luôn khỏe mạnh và minh mẫn, để tận hưởng thêm thật nhiều hơn nữa niềm vui bên con cháu.

Văn mẫu bài Cảm nghĩ về bà số 3

Bà tôi váy đụp áo thâm
Nón mê bà đội quanh năm ngoài đồng

Mỗi khi nghe hai câu thơ ấy, trong em lại bâng khuâng những kỉ niệm về người bà yêu dấu của mình ở chốn quê hương yên bình, thanh tĩnh.

Từ nhỏ, em đã sống cùng bà trong ngôi nhà nhỏ ở quê. Vì bố mẹ đi làm xa ở tận trên thành phố. Vậy nên, bà vừa là bà, nhưng cũng là cha là mẹ. Bà luôn ở bên cạnh em, dạy dỗ, yêu thương, dìu dắt từ khi em mới lẫm chẫm những bước đi đầu tiên cho đến khi em đã khôn lớn.

Em vẫn nhớ mãi cái bóng dáng gầy gò, nhưng khỏe mạnh của bà. Tấm lưng hơi còng ấy là nơi vững chãi nhất của em hồi còn bé. Em đã được bà cõng đi suốt làng trên, xóm dưới, qua cả cánh đồng làng. Lớn hơn chút nữa, em tự mình đi trên đôi chân của mình, nhưng vẫn có bà ở bên. Bà dùng đôi bàn tay nhăn nheo, khô khan nhưng ấm áp lạ thường ấy nắm lấy tay em, dẫn về phía trước. Mái tóc bà bạc từ sớm, dù lúc ấy bà chưa đến sáu mươi tuổi, nhưng đã bạc trắng. Người ta bảo đó là vì bà khổ, bà phải lo nghĩ nhiều khi người chồng mất sớm, một mình làm lụng nuôi mấy đứa con nên người. Lúc ấy, em còn bé lắm, đâu biết cái khổ, cái nghĩ suy mà người đời nói là gì. Chỉ biết nằm trong lòng bà mà bảo rằng “Khổ oi, bay đi”. Lúc đó, bà chỉ cười, một nụ cười móm mém, hiền hậu. Khóe mắt nhăn lại, những nếp nhăn xô cả vào nhau, cái miệng với hàm răng đen nhèm. Ấy thế mà em thấy bà cười đẹp lắm, như một bà tiên trong truyện cổ tích. Tỏa ra những vàng sáng dịu êm.

Hồi còn ở quê với bà, bà thường bảo em là cái đuôi của bà. Vì bà đi đâu, em cũng theo sau. Từ những hôm ra chợ phiên, ra đồng. Hay những lúc ra vườn, thổi cơm. Bà làm việc bà, cháu chơi việc cháu. Hay cháu lại đuổi theo, hỏi những câu hỏi lặp đi lặp lại một cách ngớ ngẩn, nhưng bà vẫn mãi kiên nhẫn trả lời. Rồi sau này, khi có bạn bè em lại thích đi chơi, không thích ở nhà với bà nữa. Có những hôm em đi chơi đến tối mới về. Thế nhưng, dù là bất kì lúc nào, chỉ cần quay đầu lại, xoay gót chân về, thì sẽ lại nhìn thấy bà đứng ở cánh cổng, nở nụ cười hiền, gọi “Đã về rồi đấy sao”.

Rồi một ngày, bố mẹ đón em và bà lên thành phố. Nhưng bà không chịu đi, bà bảo bà không thể bỏ ruộng nương lại được. Thế là em xa bà để đến một nơi xa. Nơi mà mỗi tối đi ngủ không có bàn tay khô vuốt ve mái tóc, không có câu chuyện cổ tích được kể bằng giọng khàn khàn nhưng chưa bao giờ nghe được kết thúc. Và đó là nơi, phía cánh cổng, không có hình dáng hao gầy với tấm lưng còng chờ đợi nữa. Tự ấy, em chợt trở thành người hay hoài niệm. Em hãy nhớ về bà, nhớ về những ngày ở quê. Và những kỉ niệm cũng vì thế mà trở nên quý giá và đáng mong chờ

hơn bao giờ hết. Vì khi đó, em sẽ được về quê thăm bà, được nằm trong lòng bà, nghe từng hơi thở thơm mùi trà đá, mà mặc nhiên nghĩ rằng mình còn bé lắm.

Mỗi ngày em luôn cầu mong sao bà luôn mạnh khỏe và yêu đời, luôn là chốn về cho em sau những ngày tháng học tập mệt mỏi. Bởi vì bà là người mà em yêu quý nhất.

Mẫu văn Cảm nghĩ về bà số 4

Đã là con người ai chẳng yêu gia đình mình, yêu cái hương khế ngọt tuổi thơ rải dọc theo triền sông nhỏ, yêu cái vẫy đuôi xoắn tít của chú cún, yêu tất cả những gì được thấy là hay ho qua con mắt thời trẻ nhỏ, một thời thơ dại và ngây ngô. Là một lẽ tất nhiên, trẻ con yêu mẹ, yêu cha, những người gắn bó cả đời với chúng. Tuổi thơ tôi gắn bó nhất với bà ngoại. Tôi yêu nhất bà ngoại của tôi.

Tầm tôi hai, ba tuổi tôi cứ nghĩ bà cụ nào cũng hiền và đẹp như bà tôi. Bởi một lẽ, hình ảnh bà gần như choán hết tâm trí tôi, bà lo cho tôi mọi thứ, lúc nào bà cũng ở bên tôi, đưa tôi vào thế giới diệu kỳ chuyện cổ. Bà tôi vẫn đẹp, một cái đẹp hiền hòa, dịu dàng. Những lọn tóc dày của bà hàng ngày tôi vẫn miệt mài tết thành bím. Và khi soi mình trong gương bà chỉ cười trừ. Tôi

yêu bà, yêu hương hoa bưởi tinh khiết vấn vương trong mái tóc, yêu đêm trăng bà bày cách ngồi đan rổ, yêu buổi trưa nắng theo bà ra đồng.

Dáng người cao cao, đôi bàn tay nhăn nheo mà ấm áp, như truyền làn hơi ấm vào tâm hồn tôi, như chất lọc những giọt nước tinh khiết nhất chảy vào tâm trí, từ cái thế giới ngoài khoảng sân, góc vườn nhà mình. Trước cái thế giới bao la mà tôi sẽ xòe cánh bay vào đó, bà như một tấm khiên mỏng manh đánh bật những điều xấu xa và đưa tôi đi đúng hướng, là một người hoa tiêu vững vàng rắn rỏi lại đầu óc tôi hướng về cái thiện. Bà còn là nhiều điều quý giá nữa mà tạo hóa ban tặng cho tôi.

Cái cười nheo nheo mắt, cái vỗ về an ủi của bà, tôi quên sao được. Nếu trong cuộc đời này tôi quên đi những điều đó cũng có nghĩa là quên đi tuổi thơ, quên đi quá khứ, quên đi niềm vui và hạnh phúc. Chỉ ở bên bà tôi mới nghe được tiếng sóng vỗ của biển, tiếng nhạn kêu trong cây lá xào xạc lay động trong khoảng trời vàng vàng... Những kho tàng kiến thức bà mở ra cho tôi sẽ mở thêm cho tôi tình yêu quê hương đất nước, con người...

Như một chân lý của cuộc đời, bà, vị thần ánh sáng của tôi, sẽ mãi mãi giữ một vị trí quan trọng trong tim đứa cháu hiếu thảo này.

Bà ơi! Có lời nào để cháu nói hết được nỗi tiếc thương bà...

Mẫu viết TLV Cảm nghĩ về bà số 5

Mỗi lần hè đến, điều ước mong duy nhất của em là được về quê ngoại. Quê ngoại em ở Phú Lộc – Thừa Thiên Huế, ngay dưới chân núi Bạch Mã. về quê ngoại có bao nhiêu là thú vui: tắm suối, thả diều, leo núi, câu cá... Nhưng có lẽ thích nhất là được sống trong tình thương ấm áp của gia đình bên ngoại, đặc biệt là bà ngoại của em.

Bao giờ cũng vậy, khi đến ngày mẹ con em về thăm, ngoại đều ra tận ngoài Cầu Hai cách nhà đến mấy cây số để đón. Vừa bước xuống xe là chúng em đã được cậu, dì, anh chị và nhất là bà ngoại mừng rỡ chào đón đưa vào nhà. Cả nhà cứ tíu tít như ngày hội. Bình thường nhà ngoại ăn rất đơn giản, có mẹ con em về, ngoại mua bao nhiêu là thứ ngon. Đông vui và thức ăn ngon, chúng em ăn nhiều lắm. Còn ngoại ăn rất ít, ngồi bên mâm hết gấp thức ăn cho cháu này đến gấp thức ăn cho cháu khác “Ngoại ơi! Ngoại cũng phải ăn đi chứ ạ!”. Ngoại cười “Ngoại ăn nhiều

lắm rồi!”. Nhưng em biết, ngoại nhường phần cho tụi em không ăn đầy thôi. Những trưa hè nóng nực không có điện, ngoại ngồi quạt cho tụi em ngủ, đôi bàn tay rần reo của ngoại vuốt lên đầu từng đũa thì thầm: “Cháu của bà! Nhớ quá”. Khi chúng em thức dậy đã thấy ngoại đang lui cui ngoài vườn chăm sào hái ổi. Ổi là món khoái khẩu nhất của em mà lị. Dáng ngoại cồng cồng, cây sào vừa nặng vừa dài hai tay ngoại run run, chân nhón lên cao sắp đụng tới trái ổi thì cơn gió thổi dạt đi mát, cứ thế đến mấy lần. “Thôi ngoại ơi đừng hái nữa, cháu ăn thế này đủ lắm rồi!”. “Quả này ngon lắm! Ngoại để dành chờ cháu về đây!”. Thế rồi quả ổi cùng hái xuống được nhưng trán ngoại ướt đầm mồ hôi, em nhìn ngoại xót xa, thương ngoại quá ngoại ơi!

Sáng sáng đi chợ về, ngoại thức ăn trong giỏ của ngoại bao giờ cũng có quà cho chúng em ăn vặt, khi thì mấy trái bắp còn nóng hôi, khi thì chiếc bánh ú thơm phức, khi thì gói bánh lọc nhân tôm đỗ au... “Bà chiều cháu quá”, mẹ em bảo. Ngoại cười: “Có tí bánh mà mẹ mà cứ làm to chuyện”. Ngoại ngồi nhìn chúng em ăn khuôn mặt ngời ngời hạnh phúc.

Hè năm nay em trở về nhưng ngoại đã không còn nữa.. Căn nhà rộng và vắng đến lạ. Dưới gốc cây ổi ngoại hái cho em năm nào cỏ mọc um tùm, và cũng chỉ có vài ba trái xanh lè. Những trái bắp lúc trước em ăn thấy ngọt và ngon đến thế sao giờ đây nó trở nên nhạt nhẽo và vô duyên.

Em thơ thẩn dọc theo khu vườn gió thổi ở hàng dương vi vút... vi vút. Em như nghe thấy có tiếng nói thì thầm của ngoại “Cháu yêu của bà đã về chơi đây à?”, Ngoại ơi! Ngoại ơi! Em bật khóc. Ngoại ở đâu? Con yêu và nhớ ngoại vô cùng!

Thời gian trôi qua sẽ xóa đi trong kí ức của em nhiều thứ nhưng với ngoại thì không, vĩnh viễn không bao giờ.

Bài văn mẫu Cảm nghĩ về bà số 6

Bà ngoại – Hai tiếng gọi thân thương đã, đang và sẽ theo tôi đi suốt một đời. Dù thời gian có làm nhạt nhòa kí ức cũng không thể nào chạm đến góc nhỏ trái tim tôi – nơi tôi dành trọn tình cảm cho bà dù bà đã đi xa tôi mãi...

Nhắc đến bà ngoại là nhắc đến một miền kí ức tuổi thơ tôi đầy nắng gió. Mẹ tôi kể rằng: Hoàn cảnh gia đình lúc sinh tôi rất khó khăn, cha mẹ phải chạy vạy cật lực, làm hết nghề này đến nghề khác, đi hết nơi này đến nơi khác để kiếm từng đồng lo cơm từng bữa. Ngoại đã nhận trông nom

tôi để cha mẹ đỡ vướng bận. Từ lúc còn đỏ hỏn trên tay, tôi đã sống cùng bà, được bà bón cho từng giọt sữa, chăm sóc từng miếng ăn, giấc ngủ. Có lẽ vì vậy mà ngoại đã chiếm hầu hết kí ức tuổi thơ tôi và để lại trong tôi những dấu ấn sâu sắc.

Ngoại tôi là một người phụ nữ truyền thống, bà có những đường nét rất riêng của phụ nữ Á Đông. Bà ngoại không cao người, gầy và có làn da chi chít những nốt đồi mồi. Mũi của ngoại không cao, mặt của ngoại cũng không trái xoan, trái táo như cái chuẩn đẹp tôi thường nghe, tôi thấy ngoại đẹp một nét đẹp bình dị, nét đẹp của làng quê, của con người lao động. Tóc bà không bạc phơ như bà tiên trong những câu chuyện cổ tích tôi vẫn thường hay đọc mà đen một màu đen nhánh có điểm vài sợi bạc. Đặc biệt nhất, nói đến bà ngoại, chắc chắn tôi không thể không nhắc đến đôi bàn tay kì diệu hình như có thể vì tôi làm được mọi thứ trên đời. Hình ảnh người bà với đôi bàn tay chai sạn, nhăn nhúm do một thời tàn tảo hết sống vì con rồi lại lo cho cháu bỗng dung trở thành hình ảnh đẹp nhất trong tâm trí tôi ngày ấy và cả bây giờ.

Thời gian cứ lặng lẽ trôi, tôi lớn lên trong tình yêu thương và sự đùm bọc, chở che của ngoại. Nhưng chưa được bao lâu thì tôi phải tạm sống xa người bà đáng kính... Khi cuộc sống mưu sinh đã không còn là gánh nặng, khi nỗi lo cơm áo gạo tiền đã vơi đi phần nào, cha mẹ tôi đã tìm được việc làm ổn định ở thành phố và đón tôi lên đây. Đêm trước ngày đi, tôi ngủ cùng bà, được bà ôm tôi vào lòng dặn dò đủ thứ: Nào là lên trên đó phải nghe lời cha mẹ, cố gắng học hành, nào là không được học đòi chúng bạn ăn chơi trác táng, đi sớm về khuya, nào là phải ăn uống đầy đủ, đi ngủ đúng giờ,... Hằng hà sa số những điều mà ngoại đã dặn tôi trong đêm đó cho đến bây giờ tôi vẫn còn nhớ như in. Lúc tiễn tôi bà đã khóc, bịn rịn vén tóc tôi mà nghẹn ngào: “Đi đường mạnh giỏi nghe con, khi nào nghỉ hè thì về thăm ngoại”...

“Tổ cha mày, đi bao lâu rồi mới về?”. Đó là câu nói cửa miệng của ngoại mỗi khi tôi về thăm. Câu nói bình dân nhưng nghe sao tình nghĩa quá, thi vị quá. Ngoại vẫn cứ hay mắng yêu tôi như thế, rồi xoa đầu, ôm tôi hôn lấy, hôn để như thể sợ người khác sẽ giành mất đứa cháu gái của bà... Ngoại cứ như trẻ lại khi tôi về quê nghỉ hè, ngoại luôn miệng nói cười và tíu tít “khoe” thành tích học của tôi với những người hàng xóm, láng giềng. Những lúc ấy, tôi thấy ánh lên trong mắt ngoại sự tự hào và cả niềm hãnh diện... Điều đó là tôi cảm thấy vui xiết bao!!! Tôi tự nhủ với mình rằng càng phải cố gắng nhiều hơn nữa...

Nhưng mấy ai sống mãi với thời gian? Ngoại đã xa tôi mãi mãi khi tôi vừa lên cấp hai... Tôi như người mất hồn khi hay tin ngoại mất. Ngoại đi thật rồi sao? Không! Ngoại chỉ ngủ thôi, một giấc ngủ dài để nghỉ ngơi sau một đời giông bão. Ngoại đã đi vào cõi vĩnh hằng để trở thành bất tử trong tôi. Không còn ngoại, tôi mất đi một nơi để bám víu, để trở về sau những buồn vui trong cuộc sống. Rồi mai đây, ai sẽ là người chờ đợi tôi, đỡ nâng tôi trước những va chạm, vấp ngã trong đời? “Ngoại ơi! Sao ngoại vội ra đi khi con chưa thể đền đáp công ơn dưỡng dục, dạy dỗ của ngoại...”.

Dù bà ngoại đã không còn hiện diện bên cạnh tôi nhưng tôi tin chắc rằng, ở đâu đó, ngoại vẫn đang dõi theo từng bước chân tôi. Tôi tự nhủ với mình phải sống thật tốt, học thật giỏi để mãi là niềm tự hào của ngoại. Xin mượn lời một bài hát để nói thay tấm lòng con: “Giờ đây con khôn lớn/ Bà biển biệt trời xa/ Gai đời đâm nhức buốt/ Biết về đâu tìm bà/ Bà ngoại ơi, bà ngoại/ Trọn đời thương nhớ Người/ Trong tâm hồn thơ dại/ Mãi bóng hình ngoại tôi”...

Bài văn Cảm nghĩ về bà số 7

Bà em đã gần 70 tuổi. Dáng bà cao và tóc vẫn còn đen lắm. Bà luôn quan tâm đến em từ bữa ăn đến giấc ngủ. Sáng nào bà cũng dậy sớm chuẩn bị bữa sáng cho em, hôm thì com rang, hôm lại xôi hoặc bánh mì. Buổi trưa, bà lại nấu ăn chờ em đi học về.

Bà ngoại em là người rất nghiêm khắc. Bà luôn nhắc em phải đi học và ăn ngủ đúng giờ, giờ nào làm việc ấy. Có những lúc em đi xin bà đi chơi nhưng về muộn, bà nhắc nhở em và yêu cầu em viết bản kiểm điểm sau đó đọc cho bà nghe. Bà không bao giờ mắng hay nói nặng lời với em, bà bảo em là con gái nên chỉ cần bà nói nhẹ là phải biết nghe lời. Có những lúc em được điểm kém, bà giận lắm, bà bảo em phải luôn cố gắng học để bố mẹ ở xa yên tâm làm việc. Cuộc sống tuy

thiếu thôn tình cảm của bố mẹ, nhưng bù lại em lại nhận được tình yêu thương chăm sóc của bà ngoại, điều đó làm cho em cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

Những buổi chiều cuối tuần, được nghỉ học, em lại giúp bà công việc gia đình như dọn dẹp nhà cửa, rửa bát và nhổ tóc sâu cho bà. Buổi tối hai bà cháu cùng xem phim, và bà lại kể cho em nghe về lịch sử và có rất nhiều những kỉ niệm trong quá khứ của bà. Bà là người dạy em tất cả mọi điều trong cuộc sống từ nét ăn, nét ở sao cho vừa lòng mọi người. Chính vì điều này nên dù ở trên trường hay ở nhà, em vẫn luôn được mọi người khen là con ngoan, trò giỏi. Mỗi lần đi họp phụ huynh cho em, bà vui lắm, vì thành tích học tập của em luôn đứng nhất, nhì lớp. Khi về tới nhà, bà thường gọi điện báo tin cho bố mẹ em biết về kết quả học tập của em, và bố mẹ lại khen ngợi em.

Em luôn trân trọng và biết ơn bà ngoại của em, bởi bà là người đã vất vả nuôi dạy em nên người. Em tự hứa sẽ cố gắng học tập thật tốt để bà và bố mẹ luôn cảm thấy hài lòng và tự hào về em.

Văn mẫu Cảm nghĩ về bà số 8

Nếu có ai hỏi tôi rằng một trong những người mà tôi yêu thương nhất là ai thì tôi sẽ trả lời rằng đó là bà nội .

Bà tôi là người nhân hậu và hiền từ nhưng gần như suốt cuộc đời của bà chỉ là những khó khăn và bệnh tật. Tôi thương bà lắm! Tôi thương cái mái tóc xoắn xoắn điểm bạc của bà, thương cái dáng đi chậm chậm mà khập khiễng của bà. Bảy mươi tuổi mà tôi trông bà có vẻ già hơn so với người cùng tuổi .

Tôi có được nghe bố kể rất nhiều về bà – một con người chăm chỉ và chất phác. Bà đã tần tảo nuôi hai người con trai khôn lớn trong khi ông tôi đi bộ đội. Đến khi bố tôi có con thì bà lại vất vả trông cháu nhưng bố tôi nói bà lại thấy đó chính là niềm vui của bà.

Khi chưa ngã bệnh, bà tôi còn đi làm lao công cho một cơ quan nhỏ để mong sao kiếm được chút tiền giúp đỡ phần nào cho gia đình tôi khi khó khăn. Bà còn hay mua quà cho anh em tôi, những món quà dù là nhỏ nhưng đầy ý nghĩa như cái đồng hồ báo thức để cho tôi đi học hay những gói kẹo, gói bánh... Từ việc ấy cũng đã đủ để tôi hiểu bà yêu thương anh em chúng tôi đến chừng nào!

Tôi còn biết có lúc đi ra chợ bà nhìn thấy một người ăn xin nghèo khổ thì không bao giờ bà quay lưng lơ đi mà bà sẵn sàng rút ra một tờ tiền trong ví của mình, gấp gọn làm đôi rồi bỏ vào nón của người ăn xin đó. Tôi thật cảm phục trước tấm lòng yêu thương vô hạn và trái tim rộng mở của bà luôn rộng mở đối với bất kì ai!

Bà tôi còn là một người rất yêu thiên nhiên nữa. Trong khoảng hiên nhỏ trước nhà bà lúc nào cũng chật đầy những chậu hoa nhài toả hương thơm ngát, những cây ớt nhỏ chi chít những quả xanh, vàng ... Bởi vì bà tôi từng bảo: “Thiên nhiên giúp tâm hồn ta trong sáng hơn, giúp tinh thần ta thoải mái hơn.”

Lần nào về thăm bà tôi cũng ngả đầu vào vai bà và tâm sự mọi chuyện của mình. Có lúc tôi ôm bà khóc thút thít rồi bà cũng xoa đầu tôi an ủi. Những khi ấy tôi bỗng cảm thấy bà như đang truyền một hơi ấm tinh thần cho tôi, giúp tôi có thêm nghị lực để vượt qua chuyện buồn.

Nhưng rồi một tin sét đánh đã đến với gia đình chúng tôi. Trời ơi! Bà tôi bị ung thư giai đoạn cuối và sẽ không chữa khỏi được. Sao mà ông trời lại bất công với bà đến thế ạ!

Mỗi lần tôi đến chơi, tôi đều thấy bà cười nhưng trong lòng tôi luôn lo lắng rằng ẩn sau nụ cười đó là nỗi đau về thể xác đang dần vật bà tôi. Bà vẫn lạc quan và yêu đời quá! Bà chỉ đang cố gắng tỏ ra vui vẻ cho tôi đỡ buồn. Tôi biết cơn đau đó đã hành hạ bà tôi suốt hàng tháng trời. Bà ơi! Mỗi khi nhìn thấy bà lên cơn đau quằn quại cháu chỉ còn biết chạy lại mà xoa bóp cho bà và chỉ biết oà khóc như một bé lên ba. Giá mà khi đó cháu có thể làm gì hơn những việc ấy để cho bà đỡ đau để cho bà đỡ khổ bà ạ!

Và đến ngày giáng sinh cách đây hai năm, bà tôi đã vĩnh viễn ra đi, đi về một nơi rất xa mà không bao giờ quay trở lại. Đây là lần đầu tiên cháu biết đến sự mất mát. Sự mất mát làm thành khoảng trống trong con tim cháu. Sự mất mát mới to lớn làm sao khi cháu phải cách xa một người mà cháu yêu thương nhất. Bà nội ơi! Sao bà lại bỏ cháu mà đi vậy bà?

Bây giờ, mỗi khi nhớ đến bà, cổ họng cháu lại thấy tắc nghẹn và mắt cháu lại cay xè bà ạ! Bà đã cho cháu bài học thật quý giá: Ta hãy trân trọng từng phút giây dù là nhỏ nhất khi ở cạnh người mà mình yêu thương.

Cháu muốn nói hàng ngàn lần rằng: Cháu yêu bà! Hình ảnh bà sẽ mãi mãi nằm trong tim cháu.

Mẫu bài văn Cảm nghĩ về bà số 9

"Gia đình" – tiếng gọi thiêng liêng nhất đối với mỗi người. Đó là nơi nuôi dưỡng chúng ta lớn lên và là chỗ dựa tinh thần khi chúng ta gặp khó khăn. Nơi ấy đọng đầy biết bao tình yêu của ông bà cha mẹ, chan chứa bao kỉ niệm sâu sắc mà đầy tình mến thương. Vâng, ở đó, tôi đã có được tình mẫu tử thiêng liêng, tình phụ tử cảm động, nhưng còn một thứ tình cảm mà tôi luôn xúc động khi nhắc đến đó là tình bà cháu mến thương. “Bà” chính là tiếng gọi thân thương tự sâu thẳm tâm hồn tôi. Bà tôi là người tuyệt vời nhất, là người đã sinh ra mẹ và góp phần chăm sóc, dạy dỗ tôi từ những ngày thơ bé.

Ngoại tôi – người không mang nặng đẻ đau tôi, người không cho tôi dòng sữa mát lạnh nhưng đối với tôi, bà là người rất đáng kính, là người tôi yêu thương. Những kỉ niệm giữa bà với tôi luôn trân trọng. Tôi thương lắm những khổ đau mà bà đã trải qua suốt dặm dài cuộc đời. Tuổi thơ của tôi là bà, là vòng tay ấm áp của bà luôn ôm tôi vào lòng, là những lời ru thiết tha đưa tôi vào những giấc mơ đẹp, là những lúc ngoại ẵm, ngoại cồng trong vòng tay yêu thương. Hình ảnh bà thân quen trong cuộc sống, hiền hậu ôn tồn chỉ bảo cho con cháu. Người bà luôn yêu thương, quan tâm và lo lắng cho những đứa cháu nghịch ngợm....

Thế nhưng cuộc sống trôi qua theo guồng quay của tạo hóa, tôi bất thần thấy bà đã già đi rất nhiều. Nếu như tôi ngày càng khôn lớn, trưởng thành thì tóc bà lại thêm những sợi bạc, nếp nhăn trên khuôn mặt bà ngày càng lộ rõ, cái lưng còng ngày nào vẫn thường cồng tôi rong ruổi trên mọi nẻo đường giờ đây dường như đã yếu đi rất nhiều. Nhìn dáng bà còng còng, tôi biết bà rất khổ. Thời trẻ, bà đã vất vả vất lộn với cuộc sống để nuôi gia đình. Tôi yêu bà bởi cái dáng còng còng và mái tóc bạc phơ ấy.

Bà ơi! Bà có biết cháu thương bà dường nào không? Cháu thương lắm cái dáng vè gầy guộc, tàn tạ sớm hôm với những bước đi chậm chậm của bà. Cháu thương mái tóc điểm bạc pha sương, pha cả màu nắng, pha màu thời gian. Cháu thương cả đôi mắt hiền từ mà ẩn sâu trong đôi mắt ấy là sự nhân hậu, tình yêu thương bà dành cho con, cho cháu. Ánh mắt chan chứa thương yêu, triu mến, dịu dàng, ánh mắt biết xoa dịu, vỗ về, khơi dậy niềm vui trong lòng tôi. Ôi! Có gì ấm áp hơn đôi mắt ấy – đôi mắt bà tôi. Nhưng sao tôi vẫn có cảm giác một nỗi buồn nào đó đượm lên ánh mắt của bà, một nỗi buồn sâu thẳm. Phải chăng là những năm tháng gian khổ của cuộc đời bà đã làm đôi mắt ấy thêm những nỗi sầu riêng. Bà rất ít cười cũng có lẽ là như vậy chăng.

Những khi môi bà hé nụ cười thì tôi lại thương sao nụ cười hiền từ, âu yếm đấy. Nó như khích lệ tôi cố gắng học tập để làm bà vui lòng, luôn nở những nụ cười như thế. Đôi mắt ấy, nụ cười ấy mới thân thuộc làm sao? Nó luôn hiện lên trong tâm trí tôi, mãi không quên. Thật thân thiện, cảm động xiết bao!

Các bạn có biết tôi thương nhất là gì ở bà không? Tôi thương nhất đôi tay rám nắng, gầy gầy, xương xương, nổi nhiều gân xanh của bà. Đó là đôi bàn tay nhọc nhằn vì con, vì cháu. Chính đôi bàn tay ấy đã nuôi dưỡng mẹ tôi và đồng hành cùng với tôi từ thuở ấu thơ cho đến tận bây giờ, giúp tôi có thêm sức mạnh để vượt qua bao khó khăn trong cuộc sống. Mỗi lần tôi buồn, đôi bàn tay ấy đặt lên vai tôi khiến tôi có cảm giác như có thêm điểm tựa, vui đi bao luôn buồn. Và cũng chính đôi bàn tay ấy đã dắt tôi từ những bước đi chập chững đầu tiên. Tôi nhớ như in cái ngày tôi bước vào lớp Một – cái ngày tôi bước những bước đi đầu tiên trên con đường học vấn. Bố mẹ đi công tác xa, chỉ có bà bên tôi, đưa tôi đến cổng trường Tiểu học ngày ấy. Bàn tay bà gầy gò, chai sần theo mưa nắng phong ba nắm gọn bàn tay nhỏ bé của tôi dắt tôi đi về phía trước. Khi đó, bà nói:

- Cháu ngoan của bà hãy gắng học thật chăm nhé! Bà tin rằng một mai nào đó cháu sẽ có những bước đi vững chãi bằng chính thành công từ sự nỗ lực của mình trên chặng đường tương lai dài dằng dặc phía trước.

Giọng nói ấm áp, miệng bà mỉm cười, nụ cười tươi rói trên gương mặt hiền từ, phúc hậu cùng lời dạy ngọt ngào thuở ấy giờ đây đã khiến tôi gặt hái nhiều thành tích trong học tập.

Ở cái tuổi xế chiều, cái tuổi 70 là vậy nhưng bà có bao giờ chịu để tay chân nghỉ ngơi? Bà luôn làm việc không ngừng nghỉ, làm đủ mọi việc trong nhà. Bà rất ít ngủ. Người ta thường nói tuổi già như vậy quả không sai. Những đêm gió thổi về lạnh, bà không ngủ, bà ngồi đan áo cho tôi, đưa cháu xa quê, đan áo cho cái lạnh cắt da cắt thịt bên ánh đèn heo hắt. Những lúc như vậy tôi chỉ muốn ôm chầm lấy bà và nói: Bà ơi! Bà đi ngủ đi.

Đối với hàng xóm láng giềng, bà luôn nhã nhặn, vui vẻ. Thân thiện, hòa đồng, quan tâm, giúp đỡ người khác là những lời nhận xét của mọi người về bà. Có miếng ăn ngon, bà luôn chia sẻ mỗi người một ít, giúp mỗi người một tay những lúc họ gặp khó khăn. Là người phụ nữ của gia đình, người mẹ, người bà của con cháu nên bà hay nghiêm khắc, vẫn luôn nhắc nhở, khuyên bảo. Với tôi bà là người tuyệt nhất. Mỗi khi tôi buồn vì chuyện gì, bà cũng vỗ về, an ủi. Tôi làm điều gì

sai bà cũng ôn tồn, giảng giải cho tôi hiểu. Thật xúc động biết bao trước tình cảm yêu thương bà dành cho chúng tôi. Tấm lòng yêu thương vô tư không cần đền đáp của bà đối với tôi làm cho tâm hồn tôi thêm chứa đựng nhiều hơn những kỉ niệm đẹp về bà, như truyền cho tôi thêm sức mạnh.

Bà chính là bà tiên trong câu chuyện cổ tích của tôi. Bà thường hay thủ thỉ, nhỏ to dạy tôi những điều hay lẽ phải, bà dạy tôi cách đi đứng, nói năng, dạy tôi biết yêu thương, giúp đỡ mọi người. Bà kể cho tôi nghe những câu chuyện cổ tích mang đầy ý nghĩa về cô Tấm, nàng Lọ Lem, anh Khoai,... với những bài học cuộc sống. Hình ảnh cô Tấm, cậu bé làng Gióng như in sâu trong tâm trí tôi, luôn nhắc nhở tôi cách sống sao cho tốt. Nhờ thế mà tôi biết nhiều hơn. Chân trời như rộng mở trước mắt. Những câu chuyện, lời dạy của bà là hành trang giúp tôi có thêm tự tin, động lực cho tôi vững bước hơn. Đó là những giây phút hạnh phúc khi bên bà.

Nhắc đến bà là nhắc đến gian bếp lửa, đến thôn quê – nơi chôn rau cắt rốn, nơi bàn tay gầy gò đã chai sần theo những tháng ngày nuôi con, nuôi cháu sớm hôm, nơi có bếp lửa do bàn tay bà nhen nhóm tạo ra nhiều món ăn cho cả gia đình, những món ăn không thể tìm ở đâu ngoài bà... Tôi nhớ lắm những lúc được ở bên bà, được bà nấu cho món ăn ngon tuyệt, nhất là món canh chua bà nấu. Vị chua thanh khác biệt của canh khiến món ăn thêm phần đặc biệt đối với tôi, nó thấm đẫm những kỉ niệm yêu thương, giống như ngoại đang ăn cùng với tôi. Có lẽ vì sự hy sinh của ngoại, tình thương của ngoại là thứ gia vị đặc biệt, thứ gia vị của hạnh phúc đã nhen nếm, biến món ăn dân dã trở thành đặc biệt đối với tôi.

Bà lúc nào cũng ở bên tôi, đi theo tôi từng bước một. Tôi đã không hiểu được tình cảm của bà dành cho tôi bao la và đặc biệt như thế. Nhiều khi tôi đã phát cáu với bà chỉ vì lúc nào bà cũng đi theo cháu. Tôi đã cáu bẳn và khó chịu, tưởng như bà sẽ ghét tôi, nhưng không, bà không bao giờ để bụng vì mấy chuyện đó, tình cảm của bà đối với tôi vẫn còn nguyên vẹn. Qua những lần khó chịu của tôi, tôi càng thấy ghét bản thân mình và càng thương bà hơn. Tôi có cảm giác như được hưởng một tình yêu vô bờ bến, một thứ tình cảm bà truyền cho tôi từ chính trái tim, tâm hồn đẹp đẽ của bà: bao dung, hiền hậu, tâm hồn đẹp đẽ.

Giờ đây, tôi sống xa bà, không còn gặp bà thường xuyên nữa. Ngày ngày, tôi cứ nhìn vào bức ảnh của bà mà nhớ về những kỉ niệm đẹp đẽ giữa bà và tôi khi xưa, tôi trào dâng bao cảm xúc về bà. Tôi nhớ lắm lúc cất tiếng gọi “bà ơi” mỗi khi đi học về, được chạy sà vào lòng bà, được bà

xoa đầu an ủi... Nhưng bây giờ chỉ có tôi với tiếng vang vọng từ căn nhà nhỏ. Tôi nhớ lắm những món ăn đậm chất thôn quê từ tay bà nấu, những câu chuyện cổ tích bà kể hằng đêm... Càng nhớ tôi càng khát khao, chỉ mong hè đến nhanh để tôi có thể gặp bà. Bởi mỗi lần về quê, tôi lại cảm nhận được hơi ấm của bà. Bao giờ về đây, tôi cũng cảm thấy bình an và thanh thản. Tôi đi mạnh, dáng thẳng bên bà đã còng nhưng sao tôi vẫn có cảm giác bà đang che chở tôi như thể tôi là một đứa bé con ngày nào. Mỗi lần về quê là mỗi lần như thế. Cái cảm giác ấy làm sao tôi quên được...

Tôi dần lớn lên, còn bà thì ngày càng già thêm. Tôi ngày càng ít thời gian bên bà. Tôi không còn hay chạy sà vào lòng bà nữa. Tôi chỉ bận chuyện học, chuyện riêng của mình. Tôi vô tâm, né tránh những cử chỉ yêu thương của bà. Những trò chơi xa hoa kéo tôi xa dần với những triết lí của bà. Tôi dần biết cãi lời bà. Tôi vô tình không nhận ra bà ngày càng yếu đi, mái tóc bà bạc nhiều hơn, ánh mắt bà thêm đượm buồn, nếp nhăn khóe mắt như mơn thêm mi vì thái độ của tôi. Cho đến một ngày bà bị trượt ngã vì bảo tôi đi mua đồ giùm bà, tôi cứng đầu không chịu đi vì mãi mê với quyển truyện trên tay. Và rồi... dòng máu đỏ từ đầu đó trên người bà chảy ra, tôi như chết lặng không dám tin vào chính mắt mình. Tôi vội chạy đến bên bà. Tôi sợ lắm! Con tim tôi như thắt lại, muốn vỡ tung thành trăm mảnh, nghĩ lại mà hối hận vô cùng. Tại sao tôi lại hư đốn, ích kỉ đến vậy. Tôi òa khóc nức nở, khóc vì những sai lầm mà mình gây ra. Ngồi mong bà tỉnh dậy, đầu đó trong đầu tôi lóe lên ý nghĩ nếu như một ngày nào đó trên đời này sẽ không còn sự xuất hiện của bà nữa thì tôi sẽ ra sao? Càng nghĩ tôi càng sợ hơn. Vắng bà thì ai sẽ yêu thương, khuyên nhủ tôi nữa đây, sẽ còn ai vỗ về yêu thương tôi, còn đâu giọng nói trầm ấm kể chuyện, hát ru cho tôi hàng đêm, chắc hẳn ngày đó, trời đất như sụp đổ dưới chân tôi. Tôi không thể sống được, sẽ không thể thành công được nếu thiếu vắng tình thương bao la ấy. Thật đáng sợ đối với tôi, tôi có cảm nhận được sự mặn nhạt từ những giọt nước mắt lăn dài trên má khi đó. Và bà tỉnh dậy, tôi vội ôm chầm lấy bà, vui sướng không tả nổi, những giọt nước mắt xúc động cứ thế tuôn ra. Tôi chỉ có thể nói: Bà ơi, lỗi tại cháu bà cứ trách móc cháu đi, cháu không xứng đáng nhận sự tha thứ của bà nữa. Bà ơi, cháu xin lỗi.

Tình cảm của bà là thứ ân nghĩa sâu nặng mà ngôn từ chẳng thể nào với tới được. Bởi vì, nó là lòng yêu thương, tình cảm, sự quan tâm mà nếu không biết nghĩ đến nhau sẽ chẳng thể nào có được. Nó không hề giống với việc tính toán tặng món quà này, phong bì kia thì sẽ đổi chác được điều gì. Tất cả đều trôi chảy, tự nhiên không có gì ngưng đọng để người cho, người nhận phải

lưỡng lự, ngập ngừng. Có phải mọi chân lí đều giản đơn và gần gũi như tình cảm bà dành cho tôi. Bà là một chân lí mà sao cả đời tôi không thể hiểu hết được, dẫu gần gũi xiết bao!

Tôi yêu bà lắm. Yêu bà từ những cử chỉ nhỏ đến tấm lòng của bà. Được sống trong vòng tay âu yếm của bà, tôi cảm thấy rất hạnh phúc và sung sướng. Nếu có ước muốn trong cuộc đời này, tôi sẽ ước thời gian trôi thật chậm để được bà vỗ về, dạy bảo nhiều hơn. Dù khi lớn lên, khi trưởng thành nhưng tôi vẫn luôn nhớ những ngày tháng ngọt ngào trong vòng tay yêu thương của bà. Bà ơi, con thương bà nhiều lắm! Cảm ơn bà đã cho con một câu chuyện cổ tích ngọt ngào đầy tình thương của bà.

Văn mẫu Cảm nghĩ về bà số 10

Hai tiếng "bà ngoại" trong tôi vô cùng đẹp và thiêng liêng. Cả tuổi ấu thơ của tôi đều gắn liền với những kỉ niệm về người bà yêu quý. Những kỉ niệm ấy được bà vun đắp và gieo trồng tạo nên một góc đẹp trong tâm hồn tôi. Đó là những lời tự tận đáy lòng mà tôi muốn nói với bà - người tuyệt vời nhất trong trái tim tôi.

Lúc nhỏ khi mới một tuổi, bố mẹ tôi bận đi làm nên tôi lên ở với ngoại từ đó. Nghe mẹ kể lại tôi nhỏ xíu xa bố mẹ tôi khóc suốt, bà thì cũng có tuổi thế mà ngày nào cũng phải thức để dỗ dành kể chuyện hát ru cho tôi ngủ. Cho tới tận bây giờ, cái mùi trà thơm đượm bà nhai vẫn còn thơm man trong tâm hồn tôi.

Hồi đó người đầu tiên chứng kiến những bước đi chập chững đầu đời, tiếng nói ngượng nghịu của tôi chính là bà. Bà luôn kiên nhẫn cầm tay và hướng dẫn tôi đi, luôn chỉnh sửa lời nói cho tôi. Tôi biết chắc chắn rằng người đầu tiên tôi gọi sẽ là bà. Bà đã mừng lắm đấy.

Bà là người đầu tiên dạy cho tôi biết yêu thương mọi người - đỡ bạn cùng lớp khi vấp ngã, người đầu tiên đã mang cả thế giới đến bên tôi, người đã nâng đỡ chở che cho tôi trong sự ngỡ ngàng lạ lẫm khi tôi tự đứng vững đi những bước đầu đời. Chính vì lẽ đó, hình ảnh bà đã chiếm trọn trái tim thơ ngây của tôi.

Lớn hơn một chút, tôi đã biết nói nựng với bà: "Con không chơi với bà, bà không mua gấu cho con". Bà ôm tôi vào lòng thủ thỉ: "Con à, cố gắng ngoan ngoãn và học thật giỏi, bà sẽ mua gấu thật to cho con nha". Câu nói ấy của ngoại giờ đây vẫn còn vang vọng trong tôi như một lời nhắc

nhờ tôi phải cố gắng, cố gắng nhiều hơn nữa. Bà chính là động lực, là bến bờ đem đến cho tôi niềm tin và hi vọng. Tôi còn nhớ rất rõ ngoại và tôi sống trong một căn nhà mái ngói, ngoài sân, kê một chiếc chõng tre. Làn gió mát rượi xen lẫn những câu chuyện bà kể về Tấm Cám, Thạch Sanh, nhẹ nhàng đưa tôi vào giấc ngủ. Nghe những câu chuyện bà kể, tôi tròn xoe mắt há hốc mồm như nuốt lấy từng chữ. Bà dặn tôi rằng: "Con phải ngoan ngoãn như Tấm Cám, tốt bụng, chăm chỉ như Lọ Lem để luôn được mọi người yêu quý và con phải nhớ luôn rộng lòng giúp đỡ mọi người như ông bụt bà tiên nhé!". Tôi thật sự rất hiểu và cảm ơn những lời bà dạy. Tôi sẽ mãi cố gắng để có một tâm hồn đẹp như bà vậy. Cảm ơn bà đã đem cả thế giới đến bên tôi, giúp tôi làm quen và cảm nhận nó. Ở bên bà, tôi luôn tìm được sự ấm áp đến lạ kì. Bà như bà tiên hiền hậu trong truyện cổ tích với bao phép lạ kì, biến một con bé không biết gì thành người thuộc lòng những câu truyện cổ tích, khiến tâm hồn tôi đẹp hơn, tốt hơn. Bà luôn là người mà tôi hãnh diện, khoe với tụi bạn. Nhìn ánh mắt thán phục của tụi bạn với bà tôi hạnh phúc lắm.

Tuổi thơ tôi với bao hờn dỗi, vui buồn đã qua đi, tôi bắt đầu bước chân vào cuộc sống này. Một sự kiện và có lẽ là thử thách đầu tiên đến với tôi đó là lúc tôi vào lớp Một. Buổi tối đó tôi hồi hộp vô cùng, đến tận bây giờ tôi vẫn còn nhớ rõ cái cảm giác bồn chồn ấy. Chỉ ngày mai thôi, tôi không còn tung tăng đi chơi với lũ bạn nữa, mà đã trở thành một bé gái lớp Một. Tôi sẽ quen bạn mới, trường mới, thầy cô mới. Dường như hiểu được suy nghĩ của tôi, ngoại ôm tôi và nói: "Ngoại tin con sẽ làm được, con sẽ học giỏi ngoại luôn ở bên và ủng hộ con".

Một con bé ham chơi, ham ăn, ham ngủ như tôi lạ lắm vô cùng khi cầm bút kiên nhẫn ngồi viết. Thế nhưng bà đã ở bên, uốn nắn cho tôi từng chữ. Những nét chữ dần đẹp và thẳng hàng hơn nhiều. Có lúc tôi ham chơi không làm bài, bà không đánh hay mắng tôi mà nhìn bà, tôi biết rằng bà đang buồn lắm. Tôi ân hận vô cùng, thầm nhắc mình phải thật thật cố gắng để không làm bà phiền lòng. Tôi hãnh diện khoe với bà những điểm mười đầu tiên. Đó chính là minh chứng cho sự cố gắng của tôi. Bà mỉm cười xoa đầu tôi hài lòng. Lại một lần nữa bà giúp tôi hoàn thiện hơn bản thân mình, giúp tôi vững bước trong cuộc sống. Tất cả những gì bà làm, những lời bà nói đều hay vô cùng. Tôi cảm nhận được sự bình yên khi ở bên bà.

Không chỉ như một người mẹ, bà còn là người bạn lớn của tôi, bà luôn là người tôi tìm đến mỗi khi có tâm sự. Tôi kể cho bà nghe mọi chuyện: từ chuyện bị cô mắng, chuyện bạn bè chọc tôi chuyện có một cậu bạn cùng tổ rất quan tâm tôi. Bà luôn lắng nghe và thấu hiểu lòng tôi. Khi lớn hơn, lúc đang học lớp Ba, gia đình tôi khá giả hơn, bố mẹ đã xin bà đón tôi về nhà. Lúc ấy tôi

giấy này không về nhưng nghĩ đến bà đã có tuổi mà lúc nào cũng phải trông nom tôi, tôi đành theo bố mẹ về từ đó. Thỉnh thoảng, lúc nào có thời gian là tôi lại ghé thăm bà. Mỗi lúc vào thăm bà, bà mừng lắm, bà lại xoa đầu tôi, hỏi chuyện học hành.

Thế nhưng, lần ghé thăm bà ngày càng thưa dần. Bố mẹ thì bận làm, tôi đi học cả ngày. Tôi vô tình không nhận ra bà đã yếu đi nhiều, tóc bạc dần. Càng lớn, tôi càng vô tâm, lạnh nhạt với bà, né tránh những cử chỉ yêu thương của bà. Chắc lúc đó bà buồn lắm. Ngày xưa, thương tôi xa bố mẹ từ nhỏ, bà dành cho tôi mọi tình cảm. Thế nhưng giờ đây, tình cảm trong lòng tôi ngày càng mờ nhạt. Những trò vui xa hoa của cuộc sống đã kéo tôi ra xa cái triết lí của bà mà theo tôi là cổ hủ và cứng nhắc. Từ lúc nào tôi biết cãi lời bà. Đáp lại hành động đó của tôi chỉ là ánh mắt đượm buồn của bà. Có lẽ tôi sẽ chưa thức tỉnh cho tới khi bà ốm nằm viện. Bà gầy đi trông thấy gương mặt xanh xao, nhưng lúc nào bà cũng thế, không muốn con cái bận tâm, lo lắng nên khi thấy bố mẹ tôi vào thăm, bà luôn tươi cười. Nụ cười của bà đẹp lắm, lại phúc hậu. Nhìn thấy bà, tim tôi như thắt lại, cổ họng nghẹn ứ. Bác sĩ nói những gì bà còn níu giữ được trong cuộc sống này chỉ còn được tính từng ngày. Cả đời bà hi sinh tảo tần. Giờ đây, bà đang nghỉ ngơi trong bệnh viện nhưng tôi biết rằng tôi còn được ở bên bà chỉ là một thời gian ngắn nữa thôi. Khi tôi đang học ở trường, mẹ tôi gọi vào, tôi bàng hoàng, sững sờ khi nghe mẹ thông báo bà đang hấp hối và người bà muốn gặp nhất là tôi. Tôi òa khóc nức nở, khóc cho sự vô tâm của tôi, khóc cho những gì tôi chưa làm được với bà. Lúc về tới nhà, tôi òa khóc và ôm lấy bà, nói: "Con yêu bà nhiều lắm bà ạ, bà đừng đi hãy ở lại bên con đi bà". Lời nói của tôi phải chăng bây giờ đã là quá muộn? Phải chăng là khi phải rời xa hay đánh mất cái gì đó, người ta mới biết quý và trân trọng nó hơn? Chính giây phút ấy đã làm tôi tìm lại được chính mình. Bà nắm lấy tay tôi và nói: "Ở nơi nào đó bà vẫn luôn hướng về con...". Bà đã ra đi mãi mãi. Người bà tuyệt vời của tôi đã rời xa tôi. Đến những giây phút cuối cùng của cuộc đời, bà cũng chưa một lời trách cứ. Sự vị tha của bà làm tôi càng buồn hơn, mong rằng ở nơi xa xôi nào đó, bà sẽ hạnh phúc như những gì mà bà đã mang đến bên tôi. Ngày nào tôi cũng nhớ và cầu nguyện cho bà luôn hạnh phúc, vui vẻ. Tôi vẫn luôn nhớ những lời dặn dò của bà, tôi hứa sẽ luôn cố gắng làm theo lời dặn của bà, không phụ niềm tin của bà đặt vào tôi.

Trong trái tim tôi trước đây, bây giờ, và mãi mãi về sau, bà sẽ luôn là bà tiên đẹp nhất, hiền nhất và đáng kính nhất trong lòng tôi. Sự yêu thương và niềm vui của bà sẽ mãi lan tỏa xung quanh làm rạng ngời, tỏa sáng tâm hồn tôi.

